

Snijeg

Djevojčica je gorjela. Tjelesna temperatura popela se je već blizu 40.

Ležala je u skućenoj sobici koja je mirisala na jabuke. Polumrak je obgrlio starinski ormar na kojem su bile nanizane. Unutra je bio samo još jedan krevet i uramljeno zrcalo. Okrenuto prema prozoru kroz koji su ulazile vanjske slike.

Groznica ju je tresla na mahove. Hladni val usmjerio bi joj pogled na zrcalo. Jedinu sponu s vanjskim svijetom.

Kroz polu tamu sobe, tog popodneva ugledala je bijele točke u zrcalu. Bio je kraj siječnja. Jutros joj je majka na uzglavlje stavila vrećicu bombona. Za rođendan.

Zatvorila je oči pomislivši kako pahuljice vidi u bunilu. Priviđenju od „fibre“. Držala ih je zatvorene i uvjerala se da ako ih bude zatvorenima držala dulje, stvarnost će biti istinitija. A onda ponovno ugleda pahulje. Ovaj put veće i gušće. Nije se mogla sjetiti da li je ikada vidjela pravi snijeg. Ili samo u seoskom kinu.

Na otoku gotovo nikada nije padao.

Nije imala volje zvati majku. Znala je da bi sve molbe za samo jednim kratkim izlaskom bile uzaludne. Činilo joj se da čuje glasove. Djeca su već izašla. Ako napadne, oni će se grudati. Trčat će po snijegu i valjati se u njegovoj mekoći.

Slika u zrcalu postajala je sve tamnija. Izvana se čula tišina. Valovi vrućine i pretopli pokrivač sasvim su je omamili. U snu, sve je bilo bijelo. Bijeli otok pluta u plavom moru. Gleda ga iz balona nošenog vjetrom.

Probudila ju je žeđ. Posegnuvši za čašom na ormariću u krajičku oka zapne joj neobična svjetlost s prozora. Na prozorskoj dasci bio je snijeg. Podigne se i pogleda. Bijeli nanosi obrubili su terasu. Pokrili krovove. Ovilili stabla. Sve je bljeskalo plavim kristalnim svjetlom.

Navuče papučice i onako u spavaćici, tiho kao noć, iskrade se iz kuće. Sa zida skupi hrpicu snijega u grudu i poliže je.

Ipak nisam sanjala!

Val hladnoće snažno je strese. Brzo se vrati u postelju. Bila je još uvijek topla.

Gordana Burica

